

LLUITA
INTERNACIONALISTA

CONSTRUÏM EL MOVIMENT

PEL
N

nº 56 Desembre 2004 - donatiu 1,50 euros

Editorial i pàgines centrals: pàg 3, 10-14
NO a la Constitució Europea

Sindical: pàg 4-6
Contra l'externalització dels serveis municipals
Professors interins i substituïts en lluita
Prou de repressió sindical a RENFE

Política: pàg 7-9 i 14-17
El nou (?) antiterrorisme
Fora la Monarquia
Davant la proposta de Batasuna
Esperant un altre Prestige

Internacional: pàg 18-19 i suplement
Balanç de les eleccions nord-americanes
Repressió a Amèrica Llatina

Secció simpatitzant de la Lliga Internacional dels Treballadors - IV Internacional (LIT - CI)

LA NOSTRA CRÍTICA ENS RECOMANA

Como una imagen, d'Agnès Jaoui

Doncs sí, ens agrada el cinema francès, aquell que fa protagonistes als problemes quotidians i ens demostra que la nostra vida i la de la gent que ens envolta és també una epopeia.

Posem una noia amb excés de pes que s'estima poc a si mateixa, i que viu a l'ombra del seu pare tot esperant que aquest li reconegui alguna vàlua; afegim un pare amb una carrera professional d'èxit que se sent el centre del món i està acostumat a tenir raó i

fer el que li peta; i també l'última dona del pare, força més jove que ell; i un escriptor que no ven cap llibre fins que algú de molt prestigi el recomana en un article a la premsa; i la dona de l'escriptor que el manté fins que és famós i uns amics que admiren l'èxit i uns altres que són deixats de banda perquè no es té temps... i sembla un embolic que no és tal. Les vides creuades de tanta gent, com ara nosaltres, com una imatge del que som mentre anem a la recerca d'allò que no tenim. Un plaer.

Ceci n'est pas une comic

with apologies to Magritte

Peter Kuper

«Peter Kuper, Empire, Princeton Architectural Press, New York 2004

La campanya pel referèndum del 20 de febrer sobre la Constitució europea està ja oficialitzada. A dos mesos del referèndum les enquestes donen avantatge al sí en un ambient de desconeixement del text constitucional i d'amenaça d'alta abstenció. Les forces parlamentàries que criden al vot NO, ho fan -almenys fins a ara- amb la boca petita, potser pels compromisos que mantenen en governs com el català o a l'entorn del govern Zapatero a Madrid.

Les diferències en els mitjans que mobilitzen el sí i el no són enormes: PSOE, PP, amb CCOO i UGT, al costat de l'acció concertada a nivell de Govern europeus, amb l'anunciat miting de Barcelona el 20 de gener entre Zapatero, Schroeder i Chirac. És el primer referèndum previst a la UE, la primera prova de foc que passarà la Constitució que consolida l'ofensiva neoliberal i el poder dels Estats contra els pobles. Els arguments de CCOO per al sí no se sostenen i aquest pronunciament a favor s'ha decidit en la cúpula del sindicat, sense promoure cap debat intern i sense comptar amb la participació de les bases.

Per a revertir la correlació de forces a favor del sí, no hi ha cap altre mitjà que impulsar la mobilització social. La lluita pel NO ha de permetre no només mobilitzar sectors socials, la clau està en la constitució de comitès als barris, centres de treball i d'estudi. La segona clau és demostrar com les lluites quotidianes -contra la privatització de RENFE, IZAR o a la universitat i els serveis públics- contra les deslocalitzacions, o per les llibertats individuals i com a pobles, tenen la seva continuació en la batalla pel NO a la Constitució. Es comencen a mobilitzar sectors de base constituent comitès pel NO. S'anuncia una mobilització central del moviment pel NO -amb suport des del Fòrum Social que es va reunir a Londres- per al 22 i 23 de gener, també a Barcelona.

Però la primera cita està a Madrid. El 6 de desembre del 2003, amb motiu del 25è aniversari de la Constitució monàrquica, va ser l'ocasió perquè es produís la primera manifestació contra la Monarquia d'aquest mig segle. Van sortir 5000 persones per la ruptura republicana i en defensa del dret d'autodeterminació dels pobles. Dins el marc del debat general sobre la revisió del text constitucional, és un símptoma més de que s'ha esgotat el model de transició. Es destapa -encara

que sigui àdhuc minoritari- el dret a qüestionar la Monarquia. El proper 6 de desembre està de nou convocada una manifestació.

Les peces del trencaclosques es comencen a moure aprofitant una nova conjuntura a Euskadi: els últims anys de govern Aznar van aixecar l'alarma contra el seu neofranquisme terriblement centralista, no només a Euskadi sinó també a Catalunya, i el Govern Zapatero vol rebaixar la tensió. Els gestos ja s'han produït, encara que no per això disminueix la repressió, però tractant d'obligar a ETA, que està molt afeblida, a entrar en la negociació estricta d'armes per presos. Batasuna, en la seva nova proposta, dona llum verda per a aquesta taula. El debat està de nou

obert, però reduir-lo a la treva d'ETA o a l'eventual procés institucional d'una negociació amb la Monarquia perquè permeti el dret d'autodeterminació del poble basc, és tancar de nou el procés en un atzucac.

La treva pot facilitar el diàleg imprescindible entre els treballadors i els pobles que viuen sota la Monarquia per a trobar-se de nou en un front comú contra un règim antidemocràtic que, a més, assegura els plans neoliberals a l'Estat espanyol i la seva política imperialista amb d'altres pobles del món.

La Constitució dona mostres d'esgotament

incapaç entre altres coses de permetre un encaix dels pobles que formen avui l'Estat. Un simple tema com el de la selecció catalana d'hoquei, que compta amb el suport de la majoria absoluta del Parlament de Catalunya, aixeca gran polsegera i l'Estat ha d'utilitzar tots els mitjans de pressió de que disposa per a impedir-la, i no fa sinó demostrar la fràgil estabilitat de l'Espanya de les Autonomies, que no pot integrar desitjos que han donat seleccions al País de Gal·les o Escòcia sota una altra monarquia, sense per això amenaçar l'Estat. Però alhora aquests enfrontaments, per qüestions aparentment menors, serveixen per fer créixer la idea que l'Espanya monàrquica segueix sent una presó de pobles.

Per revertir la correlació de forces a favor del Sí a la Constitució Europea cal impulsar la mobilització. La clau està en crear comitès de base i en demostrar que les lluites quotidianes (...) tenen la seva continuació en la batalla pel No

30 de novembre de 2004

Contra l'externalització dels serveis públics municipals

Privatització "d'esquerres"

Els treballadors de l'Administració local, i com exemple el botó de l'Ajuntament de Barcelona, som testimonis de l'externalització de serveis públics a empreses privades, política que des del tripartit català (PSC, ERC, IC), govern d'esquerres per excel·lència, es fomenta des de fa ja temps. Alguns serveis que haurien de ser de responsabilitat pública directa, com són els socials, s'estan lliurant a l'empresa privada; per exemple les treballadores familiars, educadors socials, etc., que si bé d'entrada conserven les mateixes condicions que els treballadors de l'ajuntament, són ocupacions que ja han perdut el seu caràcter de públics, municipals, passant a les mans de la gestió privada i els seus altibaixos darrere del benefici, quedant completament fora del que seria el veritable control dels usuaris i, alhora, contribuents a les arques municipals que garanteixen aquests serveis.

Però aquesta política de gestió externalitzadora, privatitzadora, lluny de ser casual, promet estendre's, buscant dins dels serveis públics noves oportunitats de negoci, i es doten de cobertura legal que els permeti materialitzar els seus plans. Així, actualment estan donant forma al que anomenen les Entitats Públiques Empresariales (EPE). De fet, els noms no són casualitats, ni paraules sense contingut, en aquestes entitats és en el que volen convertir els actuals Patronats i Instituts municipals, com per exemple l'actual Parcs i Jardins de l'Ajuntament de Barcelona. Però desgraciadament altres exemples abunden i en altres administracions com la Generalitat, també governada pel tripartit, o en

ajuntaments més petits. La realitat és que som testimonis de la precarietat laboral a la qual s'han vist abocats els companys/es que fent el mateix treball que nosaltres, i fins i tot amb més responsabilitat, estan cobrant el 30 o el 40 per cent menys. Sovint els treballadors/es fixos no som del tot conscients del significat d'aquesta situació. Les externalitzacions impliquen també la deterioració de les nostres condicions laborals, la nostra situació d'estabilitat està en joc quan els serveis en els quals treballem poden ser lliurats a empreses de fora. Es complica la defensa i superació de les condicions laborals, socials i professionals aconseguides, arrencades en els convenis a dia d'avui, si amb el que ens trobarem al futur és amb una plantilla cada vegada més fragmentada, amb treballadors de primera i de segona. Ens hem de posar davant del que comença a ser una realitat, i aquesta és la clara intenció dels nostres patrons de convertir-nos a tots paulatinament en treballadors de segona, abaratir el nostre cost, i assegurar-se el menor control possible per part dels treballador@s contribuents, que també som nosaltres.

Són els sindicats de classe,

CCOO, UGT, CGT, els primers que han de donar resposta exigint a aquest anomenat "govern d'esquerres", que elimini la seva dinàmica privatitzadora de les entitats públiques. Creiem que hi ha possibilitat d'aturar-la i és organitzant els treballadors directes i indirectes pels serveis públics de gestió directa, per l'ocupació directa i fixa de treballadors externalitzats, organitzant-nos per a la lluita. Ja es va començar aquest camí amb la concentració contra les privatitzacions en la plaça Sant Jaume, que va congrega a treballadors/es municipals de diferents sectors i organismes autònoms, com també l'exemple dels companys/es d'una contracta d'Economia de la Generalitat que lluiten per la seva permanència en el lloc de treball, o els de l'ICS lluitant també per l'estabilitat laboral de les seves ocupacions.

Totes aquestes lluites no són aïllades sinó que formen part d'un problema comú, sent aquestes expressions de la necessitat de respondre a les agressions d'aquesta administració, per això per a guanyar és necessari conjuminar i unir els esforços.

Marga. CCOO. Aj Barcelona

Casseroles contra el tripartit

En el marc d'enormes bosses de precarietat en el sector públic de la Generalitat, els i les interins i substituïts d'ensenyament han sortit a la vaga per l'estabilitat, i per primera vegada, s'han escoltat les casseroles sota la pluja, a la seu d'ERC.

Les flamants promeses electorals dels partits del Tripartit, van quedant en el no res quan el personal no fix veu que l'única proposta que es desprèn per a reduir la precarietat és enviar-los a l'atur. Així en administració pública anuncien prejubilacions i la supressió del 90% dels actuals 10.000 precaris sense que hagi cap intenció d'incorporar-los a la plantilla fixa. Tampoc en sanitat, on els 12.000 no fixos, van sortir a la vaga fa 15 dies exigint l'aplicació d'un concurs de mèrits (com va fer el PP amb els del servei de salut central fa un parell d'anys) per a estabilitzar el seu lloc de treball abans de la convocatòria del concurs oposició de les vacants que ocupen. Ara els toca als de 17.000 d'ensenyament als quals la Generalitat ha ofert un "pacte d'estabilitat" només fins al 2007 per a uns 3.000. Alhora que anuncia que en el 2007 quedarà només un 4% de precaris -menys de 2.000- i treu ja a concurs públic 3.600 de les places que avui ocupen interins/es: o sigui que el curs que ve hi haurà menys precaris perquè aniran a l'atur.

En la taula de negociacions, ensenyament de CCOO i FETE-UGT concorden amb el govern en la convocatòria de les 3.600 places. USTEC, que es va oposar a elles, prioritant l'estabilitat, fa el possible i l'impossible per no avançar en la unitat sindical amb CGT amb qui sobre el paper coincideix, ni a nivell del moviment. Així, les assemblees convocades per USTEC a Girona i Tarragona, els van votar convocatòries unitàries d'assemblees i vaga l'1, però la de Barcelona que va ser posterior, van

seguir convocant-les sols malgrat de les reiterades propostes de CGT. Igualment, la convocatòria legal de la vaga la van restringir a interins/es i substituïts/es, impeding s'hi sumessin funcionaris en solidaritat amb una lluita que no fa només a l'estabilitat dels companys/es, sinó a la mateixa qualitat del servei públic.

Però la vaga va sortir. I això malgrat tot: que el Departament d'ensenyament, al cap del qual està ERC, publicqués en el DOGC les oposicions el dia abans, al millor

presagia res de bo, però no és el moment de les excuses. Enfortir el moviment i fer-lo en la forma més unitària possible és l'únic camí i ja des de CGT hem decidit fer convocatòria el mateix dia donant cobertura legal a la solidaritat dels funcionaris, lligant estabilitat i accés diferenciat amb increment de plantilles i iguals condicions laborals i salarials.

Ser més milers el 16 pot apropar-nos a arrencar al Tripartit l'estabilitat amb ingrés a la funció pública per als qui amb el seu treball ja han

estil dels anteriors governs, de les pressions de directors, de l'activitat militant desplegada per CCOO per a boicotejar la vaga, i fins i tot van sortir propietaris rebuscant en les excuses legals a fi que centres sencers apareguessin tancats... Tot i així, si el moviment vol triomfar, cal que creixi.

De moment a la massiva assemblea d'ahir es va votar la continuïtat del pla de lluita amb assemblea el 9 i proposta de nou atur el 16, i el que és igualment important, es van enfilear les responsabilitats polítiques, acabant l'assemblea amb una mobilització a la seu central d'ERC: la primera des de la seva entrada al govern. A alguns això d'estar davant un local polític els va portar records i van corejar "Ens agradava més anar al del PP"...

La negativa tancada d'USTEC - amb el cor partit i afiliats de solera com a Consellers en Cap, d'ensenyament,... i delegats que són regidors de ERC- a cedir llocs a representants de les assemblees en la taula de negociació no

demonstrat la seva validesa docent i oferta pública procedent d'un increment de plantilles per als qui encara no treballen en el sector, tot plegat en millora de la qualitat de l'ensenyament públic.

Esther, ensenyament CGT

EL PUNT

LA CONSTRUCCIÓ D'HABITATGES A LES COMARQUES GIRONINES FRENA EL RITME DE CREIXEMENT

Entre ganar i octubre el creixement ha estat d'un 4,5%, quan en el mateix període de l'any passat va ser del 25%

Tot i la desacceleració els experts consideren que el creixement del sector està garantit fins al 2006

Professors interins i substituïts surten al carrer

Milà sosté que seria un error que Madrid aprovés ara la línia de Bescanó

XV Fira Mercat de la Terra i Castanyer 4, 5 i 6 de desembre

Vulneració de drets sindicals

Repressió a RENFE

La seqüència va ser la següent: des del mes de juny els treballadors de Circulació, amb el suport explícit de més del 90% del col·lectiu, decidia convocar vagues intermitents per forçar a l'empresa a la reclassificació que contemplava el conveni. Per a això va constituir un comitè de vaga format per sis membres escollits directament en assemblea i la representació dels dos sindicats que van recolzar la vaga: CGT i SCF. CCOO i UGT, majoritaris en el Comitè General d'Empresa, se'n desentenenc encara que formalment reconeixen la legitimitat de les reivindicacions. El Sindicat ferroviari mira cap a l'altra banda. Però la patronal es nega a iniciar negociacions. CGT anuncia, ja al novembre, que es retira i que convocarà amb una plataforma pròpia i pel seu costat.

Després de la desconvocatòria de les dues vagues generals de RENFE convocades pel comitè General d'Empresa per al mes de novembre contra la privatització i per les reclassificacions pendents, UGT treu un comunicat advertint que la vaga de Circulació és excessiva i que hi ha vies per arribar a un acord, al seu torn CCOO anuncia que hi ha previstos 300 acomiadaments a Circulació, però no per això se suma a la lluita ni proposa res. Tot queda lligat per què direcció de l'empresa emprengui la repressió, obrint un expedient als sis membres electes per assemblea del comitè estatal de vaga per un suposat ús abusiu del dret de vaga. L'empresa pretén liquidar ara la resistència a Circulació i donar llum verda sense problemes a la disgregació de l'empresa a partir de l'ús de gener amb la perspectiva de privatitzar els trams més rendibles.

L'assemblea estatal de circulació es reuneix a Madrid el 17 de novembre, aprova continuar amb el calendari de vaga, denuncia l'atac que suposa l'expedient contra els companys mentre que "atempta contra el dret de reunió i

Pancarta penjada al davant de l'Estació de Sants (Barcelona)

representació directa dels treballadors" i entén la mesura "com un atac a tots els treballadors". Denúncia així mateix "la utilització abusiva dels serveis mínims dictats pel ministeri, com un exercici sistemàtic contra la llibertat sindical i el dret efectiu de vaga, que han situat entre el 90 i el 100% dels treballadors afectats per aquests serveis, incloent en els mateixos als propis membres del Comitè de Vaga, contra els quals, a més obren expedient sancionador, encara que els compleixin". I acaba exigint: "la retirada immediata de l'expedient",

rebutja l'amenaça de 300 acomiadaments i exigeix que l'empresa se assegui a negociar. A partir d'aquest manifest s'inicia una campanya de suports (requadre), cridant a seccions sindicals, comitès d'empresa, partits... que s'uneixin a la campanya per defensar el dret de vaga, el dret a elegir comitès de vaga responnent a les assemblees ... en definitiva, una campanya per a frenar la repressió sindical.

27/11/04

Josep Lluís. Barcelona

Text de Solidaritat

A LA DIRECCIÓN DE RENFE
Recursos Humanos
Rrhh@renfe.es

Ante las sanciones a trabajadoras de Mandos Intermedios (MMII) de RENFE en huelga, la apertura de expediente disciplinario a los miembros electos por la Asamblea al Comité de Huelga Estatal de Trabajadoras de Circulación y la falta de una actitud de la empresa para resolver el conflicto, los abajo firmantes pedimos:

1. La retirada inmediata del expediente a los compañeros encausados del Comité de Huelga del Personal operativo y MMII sancionados.
2. Que la empresa inicie negociaciones inmediatas en aras a buscar un acuerdo con los trabajadoras de Circulación.

(Ciutat, data i signatura de l'organització)

Antiterrorisme (islamista)

Em poso a escriure això que tot just fa 24 hores que l'Aznar sortia triomfal i triomfant de la comissió de l'11M. Definitivament tota l'esquerra parlamentària ha oblidat la lliçó que els carrers van donar-li el 13M des de Génova -al costat mateix de la Zona 0- cap a les seus del PP d'arreu de l'Estat. Per nosaltres Aznar era el culpable dels nostres morts de la seva guerra perquè les bombes de Bagdad ens havien esclatat a l'estació d'Atocha; ells només saben acusar-lo de no haver "prevengut prou", de no tenir més policia, de no haver detingut preventivament més "terroristes". I Aznar els contesta amb 192 detinguts en el seu mandat, i amb la tan preventiva guerra contra el poble de l'Iraq i amb com l'havien flagel·lat ells mateixos quan "prevenia" amb la conya sobre l'Escamot Dixan ("porque al final el jabón es jabón y ustedes no tienen ninguna credibilidad" li havia dit una destacadíssima diputada del PSOE a Acebes). I ells no saben respondre-li res, perquè el seu problema és que sembla que ni tan sols s'adonin que en el terreny d'aquesta "prevenció", de la mà dura, qui guanya són Bush i Aznar.

Tant de temps després continuen havent-hi molts interrogants sobre l'11S - fonamentalment: qui va ser i/o amb la complicitat de qui més- però hi ha un grapat de respostes: com el president més dèbil de la història dels EUA esdevé el president més popular de la història, reelegit ara amb el nombre de vots més gran de la història. I com aquest crèdit li va permetre atacar l'Afganistan i embarcar-se a executar el guió amb finalitats econòmiques d'un eix del mal que només no ha pogut -fins ara- dur fins al final perquè la resistència iraquiana l'ha posat en escac. Era la doctrina de la guerra preventiva amb una pota teòrica (l'Islam posa en perill la nostra civilització) però, sobre tot, amb una pota molt més immediata: tots estem en perill perquè els terroristes són entre nosaltres i ens ataquen -i així hem anat veient com els nivells d'alerta d'atemptat dia sí i dia també pugen i baixen i es converteixen en primera notícia dels noticiaris de tot el planeta, barrejats amb l'àntrax i amb tots els ponts dels EUA convertits en objectius militars.

Aznar, que amb i com el PSOE, havia après a rendibilitzar amb tan bons resultats les accions i l'existència d'ETA, va pujar amb

totes les conseqüències a aquest tren. I quan amb tothom -quasi literalment- mobilitzant-s'hi en contra va embarcar-nos en la guerra preventiva de Bush va trobar "terroristes" entre nosaltres (així parlava el 24/01/03 -atrapat entre el Prestige i la guerra- de l'Escamot Dixan: "acaba de desarticularse una célula de Al

fiscalia antiterrorista de l'Audiència Nacional començant per l'impresentable Fungairiño que no sap res de l'11M perquè només mira el National Geographic) es durà fins al final l'antiterrorisme d'Aznar.

Efectivament la lluita contra el terrorisme islamista es converteix en una prioritat pel govern del PSOE que proposa una reedició del funest pacte antiterrorista "Alianza x" i seus presspostos socials -que deia en Llamazares- tenen com a ministeris més dotats els de Defensa i el de l'Interior i dins d'aquest (antiterrorisme islamista...). I així és com dia sí i dia també tots els noticiaris obren amb noves cèl·lules terroristes islamistes que apareixen com de sota les pedres: la consellera Tura no té cap dubte que els pakistanesos del Raval (detinguts en una operació dels mossos contra el narcotràfic i la falsificació de targetes de crèdit) són un grup de suport d'Al Qaeda (és que els van trobar imatges de les Torres

Caeda con armas químicas preparadas para matar a mucha gente"). I l'Escamot Dixan va ser un fiasco. Però potser amb el PSOE -i ERC i ICV-EUIA- al poder i amb l'aparell "antiterrorista" de l'Estat que sempre és el mateix (l'única cosa que el PSOE no ha ni retocat és la cúpula de la

Mapfre, el Maremàgnum i l'Hotel Arsl), Garzón -que no s'hi posa per poc i és capaç de posar Bin Laden en recerca i crida, empresonar el corresponsal d'Al Jazeera Taysir Allouni o de trobar en una setmana el cervell de l'atemptat contra Teo Vaighel a Holanda- descobreix com amb totes les comunicacions inter-

vingudes i gravades els presos han organitzat una xarxa terrorista islamista a les presons d'alta seguretat de tot l'Estat per atemptar contra el Bernabéu i contra la mateixa Audiència Nacional, i un llarg etcètera etcètera que inclou l'Escamot Dixan i el seu sabó.

Ahora, tots els experts de l'antiterrorisme ens bombardegen a tothora explicant -els autos de processament de Garzón ofereixen abundant literatura sobre la matèria- que les "noves xarxes terroristes" no tenen procediments ni estructures organitzatives definides (que té l'avantatge que en aquestes condicions qualsevol pot ser imputat per estar integrat en una banda armada) i que els "terroristes" fan una vida tan normal que és quasi impossible detectar-los (cosa que vol dir que a veure qui t'assegura que el teu veí, un treballador immigrant que practica -o no- la religió musulmana, pot ser un terrorista islamista). Sumem-ho a l'increment de vots que en les darreres convocatòries electorals ha obtingut el PP en barris obrers -i receptors d'immigrants- que és un vot racista conseqüència del desmantellament de l'estat del benestar i dels brots de feixisme que van esclatant periòdicament i deixem que en formuli la conseqüència un diputat del PSOE -quan en altre temps preguntava Aznar sobre l'Escamot Dixan- "¿Es consciente del daño que este proceder causa a una sociedad que en el futuro tendrá que acoger a centenares de miles de emigrantes?"

Tralla. Girona

Contra la Constitució Espanyola

Fora la Monarquia!

A 26 anys de Constitució, els irresolts problemes nacionals l'esquerden. Des de Fraga a Ibarretxe o PSC-ERC-IC-EUiA del tripartit català amb el seu nou Estatut... s'ofereixen tot tipus de reformes constitucionals que permetin deixar incòmode l'essència continuista. Mentre, des de l'any passat al carrer creix un moviment de ruptura: per la República. Per a alguns, és "Per

també esmenarien les Corts. És a dir, pel que fa al problema nacional, la II República va començar malament, anteposant unitat de l'Estat a autodeterminació dels pobles.

Va ser així perquè "la Democràcia" ni és neutral ni és un valor universal, i la II República tampoc ho va ser: en el terreny nacional va prevaler el ranci centralisme que havia

la III República", per a nosaltres, que també formem part d'aquest moviment, no. Per què?

Què va ser la II República per a reivindicar la seva continuïtat en la III?

La II es va proclamar un 14 d'abril, primer a Eibar, després a Barcelona, on a més es va proclamar la República Catalana "com Estat integrant de la Federació Ibèrica" i a la tarda a Madrid. No obstant això, tres dies després les pressions del nou govern van portar a Macià a retirar la República Catalana i acceptar redactar un estatut que

sustentat la monarquia, com en el món laboral van prevaler els valors del capital. I és que tant la "Democràcia" com la II República van ser burgeses.

Aquest caràcter de classe va tenir sagnants expressions. L'any 33 la Guàrdia Civil d'Azaña reprimia els aixecaments andalusos que exigien la reforma agrària votada l'any anterior i deixava com a símbol la massacre de Casas Viejas. Més vides encara va costar la repressió de la república obrera asturiana el 34, on l'exèrcit de Lerroux va torturar i convertir en cementiris a pobles sencers. O

les del maig del 37 català, reprimint per una II República vestida de Front Popular que va enviar l'exèrcit i les armes abans a sufocar la revolució que al front contra Franco. La pel·lícula Terra i Llibertat ho exemplifica.

La II República va ser el que va ser: un avanç històric enfront de la monarquia d'Alfons XIII - amb avanços socials en educació, sanitat, drets de la dona...-, però amb els límits autoimposats de defensa de l'ordre burgès fins i tot al preu de massacrar i negar els drets obrers i populars, des de les primeres hores de la seva existència fins a la seva pròpia liquidació -política i militar- a mans de Franco

Un passat no tan llunyà

El balanç de la II República va ser ofegat en sang pel franquisme, però en l'agonia d'aquest, i amb un fort moviment obrer i popular, va renàixer la discussió del règim: reforma o ruptura amb el franquisme?

La Constitució va néixer per a donar continuïtat a l'aparell d'estat franquista a mans del seu successor, el rei Juan Carlos; a l'ombra de la desmobilització imposada amb la signatura dels Pactes de la Moncloa; a l'ombra de la legalització del PCE a canvi del reconeixement de la Monarquia i l'Estat de les autonomies... va néixer fruit dels qui, des del moviment obrer i popular, van apostar per la reforma del règim (PCE, PSOE, UGT i la naixent CCOO) enfront dels que impulsàvem la ruptura amb el mateix.

No podem fer balanç del que hagués pogut ser, però sí del que va ser. D'aquell fort moviment antifranquista van quedar cendres, però una part dels qui van impulsar Pactes de la Moncloa i Constitució -i van seguir durant anys, amb imatges com la d'Anguita per TVE, Constitució en mà, reivindicant-se constitucionalista enfront del problema basc-, avui es disposen a encapçalar el moviment per la III República -entre d'altres, de nou Anguita-. És a dir, quan el moviment estava al carrer i el règim

franquista trontollava i el monàrquic no s'havia imposat, van frenar les ànsies republicanes i van impulsar la Constitució; ara que aquesta fa aigües, s'afanyen a reivindicar una república... la III, altre cop la burgesa.

Federació de Repúbliques i banderes vermelles

No és casual. La Constitució s'esquerda avui pel problema nacional, i la III República apel·la d'un costat a la democràcia -burguesa, com la II- i de l'altre al centralisme de l'Estat -amb la República Federal, és a dir un sol Estat-. Ni és casual ni ho compartim. Estarem junts en la lluita contra l'enemic comú, la Monarquia. Però no ho estarem en els objectius finals: no volem lluitar per aconseguir un règim que torni a massacrar els obrers i camperols en pro del capital, que torni a fer callar el dret a l'autodeterminació, un règim l'ambigüitat del qual torni a afeblir-nos enfront del feixisme que -amb o sense permís dels "demòcrates" i per més claudicacions que se li facin a la dreta- s'organitza quan cobra ales el moviment popular... Perquè la república, sigui la III o l'obrera, no pot arribar sinó és a cavall d'un fort moviment que tiri a terra a la monarquia franquista. I si així és ¿per què hipotecar per endavant el

resultat als interessos de la patronal i la burgesia?

Que no ens diguin que és un camí, i aquesta la primera estació: la II República els va demostrar a andalusos, asturians, catalans... que no era així, i ho va fer amb bales de l'aparell d'estat republicà, mentre donaven temps perquè s'organitzés el feixisme i preparés la massacre final.

Els nostres objectius són clars: avui, igual que van fer els nostres avis, fora la monarquia! però després: república, sí, però obrera; república, sí, però en cada nació històrica de l'Estat espanyol, i totes elles federades. Aquest és el nostre objectiu i per això la nostra bandera no és la tricolor sinó la vermella.

Amb aquesta bandera desplegada, caminarem amb tots aquells que avui, sigui des de les files independentistes, democràtiques, o d'altres opcions d'esquerres enfrontin la monarquia i propugnin un règim republicà. Perquè aquest és avui, el nostre principal enemic i només units podem vèncer.

**Fora la Monarquia!
República!**

Esther. Barcelona

Davant del referèndum del 20 de febrer

Organitzar el m

Resten només dos mesos pel referèndum. Serà el primer dels previstos en d'altres estats, i el resultat pesarà a tota la UE. Els partits del Sí surten amb clar avantatge, des de les institucions que controlen, els mitjans de comunicació i amb recursos de tota mena. La força del NO resideix en poder construir molts petits organismes de base. Cal organitzar-la.

L'enquesta del CIS i la campanya

L'enquesta d'octubre del Centre d'Investigacions Sociològiques (CIS) sobre la intenció de vot al proper referèndum donava un 43,1% de vots al Sí que sumats als probables sis donen una àmplia majoria pel recolzament a la Constitució Europea. Paradoxalment només un 8,5% declarava conèixer-la, percentatge que curiosament coincidia amb el percentatge dels que asseguraven que no anirien a votar. L'abstenció es xifra segons el tipus de pregunta

majoritàriament pel Sí. Els partits parlamentaris que s'han pronunciat pel No, han endarrerit al màxim el seu pronunciament i alguns tenen entre les seves files personalitats que es pronuncien públicament pel Sí, la qual cosa ens fa témer per part seva una feble campanya pel No centrada en les "deficiències" d'aquesta Constitució i justificant la debilitat amb l'argument de donar protagonisme als moviments socials.

Els sindicats majoritaris ja s'han definit pel Sí i intenten amb les seves polítiques protegir les institucions europees de les reivindicacions dels treballadors com a Izar, on també el govern, per boca del socialista Montilla, ha ajornat l'ultimàtum de les drassanes a un mes després del referèndum, amb la mateixa intenció. Però poc a poc els treballadors van relacionant el que han conegut d'Europa, per exemple l'alça de preus amb l'euro, i el que pot venir d'aquesta constitució.

Últimament la campanya unitària contra la Constitució Europea s'ha volgut que s'adrecés cap una recerca d'espais legals i a la conveniència de diluir el No amb l'excusa d'ampliar el ventall d'aliats. Això pot portar a una esterilitat dels esforços dels activistes agrupats

allà, mentre es manté una escassa activitat dels partits pel NO. Correm el perill també que les energies de la campanya es destinin a organitzar actes i jornades que només s'adrecin als ja convençuts mentre la població resta al marge. L'argument democràtic de manca de procés constituent no pot ser l'eix principal de conscienciació dels treballadors ni tampoc ho poden ser els arguments "prepositius" de quina Europa volem. Només el convenciment de les conseqüències actuals i futures per a les condicions de vida de la població podrà provocar el rebuig a la Constitució. Per això cal en cada lluita, com en la RENFE, les deslocalitzacions, etc. lligar-la a la denuncia de la UE. El futur dels serveis públics, la reforma laboral anunciada o els plans d'estudis quedaran condicionats per aquest text. Cal per tant a la campanya actuar, repartir octavetes específiques, enganxar cartells i sobre tot multiplicar-se en centenars de comitès pel No als sindicats, les universitats i els barris. Cal també exigir a les organitzacions integrants de la campanya un compromís pràctic i no només nominal. Només així podrà canviar el panorama descrit pel CIS.

Jaume Quinto

entre el 15% i el 40%. Sense aturar-nos en altres percentatges es perfila el següent panorama: Vot majoritari pel Sí, sense saber bé que es vota, i alta abstenció. La força de les idees, en aquest cas "Europa".

Pot canviar la situació en aquests dos mesos que queden? La propaganda dels partits parlamentaris, que són els únics que disposaran d'espais als mitjans de comunicació, serà

A la nostra web

A <http://www.li-litci.com> es poden consultar els extractes el text constitucional europeu amb comentaris.

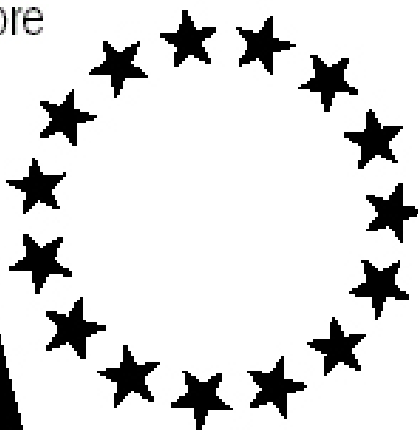
oviment pel NO

Dissabte 18 de desembre. Barcelona Debats entorn el NO

La Constitució Europea és un text elaborat i aprovat pels caps de Govern de la UE d'esquena a l'opinió pública, a la qual només es diu que cal recolzar-lo per construir una europa més unida i solidària. Però res més lluny de la realitat. Per discutir en profunditat sobre el contingut de la Constitució i com ens afectarà, Lluita Internacionalista ha convocat una jornada de debats amb companys que des de l'àmbit acadèmic o bé des de la seva experiència diària coneixen a fons el projecte europeu.

Dissabte 18 de desembre Debats entorn el

NO

a la Constitució Europea

10-13h

Taller 1. "La UE i els drets dels pobles: una Europa dels estats"

Iñaki Gil de San Vicente, Batxuna
David Fernández, membre de l'Ateneu La Torna
Josep Lluís del Alcázar, Lluita Internacionalista
Rosar Veciana, ex regidora de Drets Civils de l'Ajuntament de Barcelona

12.30-14.30h

Taller 2. "La política econòmica a la UE: privatitzacions, deslocalitzacions, precarietat i desmantellament dels serveis públics"

Miren Etxezarreta, Seminari d'Economia Crítica
Taifa i professora d'Economia de la UAB
Amanda Vero, comitè de vaga dels treballadors de circulació de RENFE
Diego Rojón, Comitè Intercentres de SEAT
Esther del Alcázar, Lluita Internacionalista

16-18h

Taller 3. "Política Exterior de la UE: Mònd arab, Amèrica Llatina i els Estats de l'Est. El reciclatge de l'imperialisme europeu"

Nasser Elayan, Comunitat Palestina a Catalunya
Rachid El Aguni, llicenciat en filosofia per la Univer-

sitat de Fez, Estudiants Revolucionaris del Marroc

Honorio Tamburini de la Central de Treballadores de Argentina
Cristina Mas, Lluita Internacionalista

18-20h

Taller 4. "L'Europa-Bànker i el nou marc repressiu"

Sebastià Salellas, advocat defensor a l'Operació Estany i autor de la querrela contra l'Estat Espanyol per les tortures de 1992

Jaume Asens, membre de la Comissió de Defensa dels Drets de la Persona i de l'associació d'advocats europeas AED

John Okorona, del col·lectiu d'immigrants subsaharians desallotjats de la plaça André Malraux i membre de la Casa de Treballadors Africans
Silvia Ripau, Lluita Internacionalista

Lloc: RAI, Carrer Cardener, 12, Metro Arc de Triomf
Inscripció gratuïta - Dossier de materials: 5 euros

Presentació a Girona

L'acte del 18 de novembre, que va aplegar unes 300 persones, va ser el punt de partida de la campanya pel No a les comarques gironines. A la mesa i presentat per en Quim Gubau, van intervenir JM Terricabras, catedràtic de Filosofia de la Universitat de Girona, Joan Surroca, professor d'Història i ex diputat al Parlament de Catalunya per Ciutadans pel Canvi, Narcís Oliveras, doctor en dret i ex senador per CDC, J. Solé ex alcalde d'Arbúcies de la CUPA, Sebastià Salellas, advocat en defensa de moviments socials, que ha participat en diverses candidatures amb Lluita Internacionalista i J M Cabra, president del comitè d'empresa de Telefónica de Girona i membre del corrent d'opinió de CCOO "Per un gir sindical a l'esquerra".

En les intervencions Cabra insistí en la càrrega neoliberal de la Constitució i les repercussions que tindrà en matèria de deslocalitzacions i privatitzacions. Per la seva part en Tià Salellas denuncià l'elaboració del text constitucional d'esquenes a la gent i posà l'accent en la retallada de drets socials i individuals, mentre Terricabras afirmava que l'Europa de la Constitució Europea es sustenta en els Estats: "Catalunya és inexistent i socialment desprotegida". En Quim va fer una crida a estendre la campanya i el debat.

luchaint@telefonica.net ■ www.li-litei.com

LI
Lluita Internacionalista

NO A LA CONSTITUCIÓ EUROPEA

La direcció de CCOO, amb el Govern

El Sí de la CONC

El 27 d'octubre la Comissió Executiva Nacional de Catalunya, després d'haver estat mesos bloquejant el debat intern sobre la Constitució Europea (Constitució Europea), donà un cop de força i aprovà un document pel Sí que és utilitzat per seguir negant el debat al sindicat amb l'argument que, ara, ja es té posició definida. La democràcia de què tant parlen no és per practicar-la, però analitzem el contingut d'aquesta declaració.

Un pas, cap on?

Comença la declaració amb "La Unió Europea... es avui l'única iniciativa que arreu del món intenta construir un projecte polític, econòmic i social" i ens preguntem, és un projecte que escapa a la tendència a la globalització neoliberal o és la concreció d'aquesta a Europa?

A qui pot servir, sinó a la burgesia, un projecte polític que bàsicament queda reduït a un acord entre Estats? Veiem la composició dels òrgans rectors: el Consell Europeu són els caps d'Estat, el Consell de Ministres els ministres dels governs i la Comissió Europea és escollida pel Consell, o sigui pels caps d'Estat, conjuntament amb el President que prèviament ells també han designat. A pesar de tot l'affaire Barroso-Buttiglioni, i els que vindran, el Parlament Europeu només ratifica el que han decidit els caps d'Estat. Segons la declaració "s'avança en la separació de poders legislatiu, executiu i judicial", quan el Parlament Europeu resta exclòs en multitud de temes i la iniciativa legislativa la té la Comissió, donant-se la paradoxa que per proposar una llei, els parlamentaris hauran d'anar a recollir signatures per utilitzar la iniciativa popular, que pot ser després ignorada per la Comissió. Per tant, es confonen els poders, segons la clàssica divisió

burguesa, i el poder executiu sostrau poder al legislatiu.

Del caràcter econòmic de la UE ningú en pot dubtar. Des de l'inici dels tractats europeus fins la Constitució Europea que estableix com a competències exclusives les duaneres, monetàries i comercials, ha estat el moll de l'os d'Europa, altra cosa és com es valora. Pel que fa al contingut social són figures d'un altre paner, suposem que es refereixen al que més endavant diuen, "Defineix uns objectius comuns: l'economia social de mercat, la plena ocupació..." Però, entre "social" i "de mercat" que pensa CCOO que prevaldrà? més si tenim en compte altres formulacions en la Constitució Europea com les de "economia social de mercat altament competitiva" o "economia de mercat oberta i de lliure competència" que queden consagrades constitucionalment. Sobre la "plena ocupació" només cal llegir la Constitució Europea: la necessitat de "mercats laborals capaços de reaccionar ràpidament a l'evolució de l'economia" no els sona a la definició de Marx de l'exèrcit de reserva?

És sorprenent que la declaració digui que la Constitució Europea instaura "un fonament jurídic per als

Serveis d'Interès Econòmic General, que permetrà frenar les ànsies privatitzadores" quan el mateix canvi de denominació dels Serveis Públics introduint el terme "d'interès econòmic" ja ho diu tot. Però només cal llegir en la Constitució Europea que aquests serveis estaran "sotmesos a les normes sobre competència", és a dir, amb la Constitució seran les ànsies privatitzadores les que tindran un fonament jurídic.

L'Executiva de la CONC ens parla d'incentivar la cultura de la Pau i lamenta "els riscos de supeditació de la UE als acords de la OTAN" Això només es pot dir a qui no s'hagi llegit la Constitució! Aquesta detalla fins extrems inconcebibles en qualsevol text constitucional la creació d'una Agència d'Armament i Capacitats Militars (en l'últim text Agència de Defensa), la potenciació de la indústria i comerç d'armes i la justificació d'intervencions militars "preventives" fora d'Europa. El risc del que parlen no existeix, la Constitució Europea ho deixa ben clar: "els compromisos adquirits en el marc de l'OTAN, que seguiran sent, per als Estats membres que formen part d'aquesta, el fonament de la seva defensa col·lectiva y l'organisme d'execució d'aquesta".

Quan CCOO parla de la Constitució Europea com "un nou pas" o "un nou punt de partida, no un final" no diu cap on. Diuen, "la no aprovació de la Constitució, lluny de generar una dinàmica social més avançada, podria comportar una aturada en el procés de construcció europea"

L'aprovació de la Constitució Europea seria un pas per les burgesies europees que tindrien una nova arma per l'atac a les condicions de vida dels treballadors que ja estan portant. Un pas jurídicament impossible de tirar enrera perquè la modificació de la Constitució Europea exigeix la unanimitat dels Estats. Considerem, al contrari de l'Executiva de la CONG, que la no aprovació suposaria un revés en el camí de la burgesia i sí generaria una dinàmica social més avançada. Així com en altres continents els pobles s'estan oposant als plans globalitzadors neoliberals com l'ALCA, nosaltres també hem de frenar "el progrés" que només enriqueix a una minoria mentre fa créixer la pobresa.

El gran dilema?

CCOO ens parla de "conflictes provocats pels poders i institucions estatals que es resisteixen a cedir una part de la seva sobirania en benefici de formes de govern comunes". El gran dilema sembla ser, sobiranisme estatal o govern comunitari, que podria equiparar-se a reacció o progrés. Certament els estats han batallat entre ells per guanyar pes o no perdre'n, però això ha estat en el marc comunitari i respon als intents de cada burgesia per situar-se en una millor posició de poder. No són els Estats en essència sinó les burgesies europees les que competeixen, i seguiran competint, per mitjà dels Estats que són els seus instruments.

El dilema no és nacionalisme o europeïsmes, o dit d'altre manera,

més Estat o més Europa. Analitzant el procés de construcció europea i a quina classe i interessos respon, el dilema queda centrat en si s'està amb els interessos de la burgesia o amb els dels treballadors. Cal enfrontar les mesures de la burgesia vinguin del govern estatal o del europeu, entre ells es reparteixen la feina, no es pot recolzar tota mesura de pèrdua de sobirania amb l'argument de que així es reforça el centre europeu, sense mirar el contingut. La Constitució és la necessitat que té actualment la burgesia d'endurir la seva dominació econòmica, política i social subordinant els països més dèbils als més forts. Aquesta és la Constitució que necessiten i una altra no és possible sota el capitalisme actual.

Podem veure en Izar on porta l'europeïsmes imposat pels sindicats als obrers amb el compromís de no

posar en dubte la legalitat europea. Això ha impedit lluitar contra l'ordre de la Comissió de Brussel·les de devolució de les ajudes concedides per l'estat espanyol i ha col·locat els obrers en un atzucac, ja que, com poden salvar-se les drassanes si el retorn del capital les liquida? S'accepta l'absurd de retornar 1.100 milions d'euros a l'Estat perquè en gastí 1.300 milions en "plans socials" per mitigar els tancaments mentre el futur queda hipotecat. Cap consigna de "salvem les drassanes" no podrà reeixir si no va acompanyada d'oposar-se a

(passa a contraportada)

El NO del corrent d'opinió de Girona

El corrent d'opinió de CCOO "Per un gir sindical a l'esquerra" de les comarques gironines treballarà pel NO a la Constitució Europea davant el referèndum consultiu convocat el 20 de febrer pel Govern. El corrent d'opinió participa de la Plataforma gironina pel No a la Constitució Europea i vol promoure el debat per explicar les raons per les quals ens oposem a la Constitució Europea.

La direcció Confederal de CCOO va subscriure el 2003, sense conèixer encara el text definitiu de la Constitució, la declaració de suport de la CES. El mes de setembre del 2004 vam presentar a l'Executiva de la Intercomarcal de Girona una proposta de debat sobre la Constitució Europea, la resposta que vam obtenir va ser que s'obriria un procés per debatre des dels òrgans dels sindicats i decidir la posició del sindicat, fet que no s'ha complert. Tot seguit l'executiva de la CONG aprova un text de suport a la Constitució sense consultar els afiliats i afiliades, ni tampoc els organismes de base faltant, un cop més, a la democràcia interna.

Des de l'adhesió d'Espanya a la Comunitat Europea l'any 1.986 els/les treballadors hem anat patint la reconversió permanent d'una part del teixit industrial, com posa de manifest el conflicte de les drassanes d'IZAR, el sector públic ha estat pràcticament privatitzat i han augmentat les privatitzacions als serveis públics, comportant greus conseqüències a les condicions laborals i d'ocupació dels treballadors/es.

Des del corrent fem una crida als treballadors i treballadores per tal que aprovin resolucions pel No a la Constitució Europea i per defensar una Europa dels treballadors i treballadores; una Europa dels pobles, dels drets socials, laborals i polítics: una Europa de les llibertats democràtiques, de la solidaritat amb els treballadors/es immigrants i els pobles oprimits. Cal que ens organitzem pel No a la Constitució

**No a la Constitució!
Per una Europa dels
Treballadors!
Per una Europa dels Pobles!
No a l'Europa del Capital i la
Guerra!**

Miquel - CCOO

Davant la proposta d'Anoeta

Des de l'arribada del PSOE a la Moncloa s'han donat moviments significatius en la "qüestió basca". La repressió ha continuat, però aquesta no sembla un objectiu en si mateixa per a "aixafar" als bascos com amb Aznar, sinó que estaria al servei d'imposar una sortida "negociada". Els gestos no han faltat: abraçada del rei amb Ibarretxe, reunió d'aquest amb Zapatero, modificació en el Parlament del codi penal dels supòsits que va utilitzar el PP per a processar Atutxa, president del Parlament Basc, i per amenaçar Ibarretxe si convocava el referèndum, declaracions d'Odón Elorza demanant un canvi de política i cedint el Velòdrom d' Anoeta per a l'acte de la il·legalitzada Batasuna. Fins i tot Rodríguez Ibarra, després de la seva reunió amb Maragall a Barcelona, manifestava la possibilitat d'una negociació amb ETA per a acabar amb la violència. També en el Moviment d'Alliberament Nacional Basc hi ha coses que es mouen, com evidencien la carta des de la presó de sis antics alts dirigents d'ETA, o "l'oferta política de Batasuna" presentada a Anoeta.

Els 15.000 d'Anoeta el passat 14 de novembre testimonien que la política de repressió i il·legalització del Govern ha afeblit el moviment abertzale, però que aquest manté una força considerable. Allí es va presentar la "Oferta política de Batasuna". Què suposa la proposta? La separació del problema polític del militar en dues taules de negociació: una entre

-a diferència de propostes anteriors- no condiciona aquest procés a superar l'actual divisió territorial basca.

Eliminant de la taula de negociació entre ETA i l'Estat qualsevol punt polític, es dona cabuda a la negociació d'armes per presos. Aquest és un canvi substancial respecte a anteriors propostes. Inicialment ETA exigiria negociar amb l'Estat els cinc punts de l'alternativa KAS. Més tard -en l'Alternativa democràtica- es deia: "L'objectiu de la negociació política entre ETA i l'Estat espanyol és assolir el reconeixement d'Euskal Herria, imprescindible per què aquest procés sigui realment democràtic. Les últimes decisions, no obstant això, només li corresponen, de forma indelegable, a la societat basca." El paper d'ETA era doncs, garantir les bases de la solució política. A Anoeta la proposta és desvincular a ETA de tota negociació política. És sobre aquesta base -armes per presos- que el Govern del PSOE sembla disposat a negociar, com ja va fer Martín Vila amb ETA Político-Militar o a Catalunya amb el cas de Terra Lliure.

Ja hi ha veus que des d'ETA busquen una sortida a la crisi per la qual travessa l'organització i els cops policials rebuts. Des de la presó els dirigents històrics d'ETA: Bilbao, Almortza, Múgika, Solana, Akarama i Aparicio, van publicar

una carta afirmant: " la nostra estratègia político-militar ha estat superada per la repressió de l'enemic sobre nosaltres", "la lluita armada que vam desenvolupar, avui en dia no serveix" o més a baix: "l'Esquerra abertzale sent a l'Organització (ETA) afeblida, sense capacitat d'influir decisivament en la seva activitat armada. Totalment vulnerable a la repressió i sense capacitat de reacció..."

Otegi a Anoeta presentava la nova estratègia de Batasuna com el fruit dels avanços d'aquesta organització en els últims 25 anys. Però la realitat és que el MLNV es troba resistint però afeblit. El panorama ha canviat radicalment en aquest quart de segle. L'esquerra abertzale ha perdut capacitat de mobilització i per contra l'Estat l'ha guanyat, fins i tot a Euskadi, amb un Aznar que va arribar a encapçalar manifestacions de masses a Bilbao que no podia haver somiat abans. Se succeeixen detencions, tancaments de diaris, la mateixa il·legalització i la resposta no té res a veure amb la que es va produir per exemple fa 25 anys davant l'assassinat de Santi Brouard. Batasuna i ETA rebaixen els plantejaments perquè hi ha una reculada real. Però és important explicar el perquè d'aquest avanç de l'Estat i si -com fan els sis dirigents des de la presó- el problema resideix en la correlació de forces entre lluita militar i repressió o si per contra el problema va ser la política del MNLV en aquest període.

Un balanç obligat

Fa 25 anys el moviment abertzale tenia dos camins en la seva lluita: el de la unitat amb els treballadors i els pobles que avui viuen sota el jou monàrquic per a enfrontar aquest règim antidemocràtic que, de la mateixa manera que nega els drets dels pobles, nega la terra als camperols en el Sud, manté una escola catòlica a costa de l'escola pública, garanteix als empresaris el seu règim de propietat... tot això és la Monarquia. Aquest era un

l'Estat i ETA en la qual es parlaria de "desmilitarització", "presos" i "víctimes". La segona composta per "les forces polítiques, socials i sindicals" amb presència al País Basc per, en el marc del procés de pacificació, impulsar un debat "pacífic i democràtic" fins a arribar a un acord que seria ratificat en una consulta popular. Hi Hauria d'haver el compromís de respectar el resultat. La proposta de Batasuna

camí, i el poc temps en el què Herri Batasuna va fer alguns templetjos per ell, el suport popular en tot l'Estat a aquesta formació basca va créixer i les seves simpaties s'estenien. Una expressió majúscula del que es va fer es va anomenar Marinaleda. HB va recolzar de manera decidida la lluita empresa pels jornalers per les terres i la Reforma Agrària. Els poders de l'Estat van entrar en crisi. Així mateix, aquesta política tenia un instrument d'acció privilegiat: l'acció de masses, les manifestacions, la solidaritat, ... La lluita militar -cas de mantenir-se-havia de tenir un espai subordinat. Però aquest camí va durar ben poc.

L'altre camí era justament el contrari. L'objectiu era forçar la unitat amb la burgesia basca, és a dir, posar la condició de "basc" per sobre de la condició de classe (treballadors o pobles oprimits per l'Estat). El que suposava girar cap al PNB. Això va venir acompanyat de donar prioritat a la lluita armada. Què vol dir això? Que el pols central no s'havia de jugar entre el moviment de masses -treballadors i pobles- enfront de la burgesia -inclosa la basca- i el seu règim, sinó que el pols central es jugava entre dos poders militars: ETA d'una banda i l'exèrcit, policia i Guàrdia Civil de l'altre. ETA -com tants moviments guerrillers- estava confiada que podria posar en contra les cordes permanent a l'Estat, a l'instant que la situació se li fes insostenible i forçar amb això una negociació política. Això és el que anomenem en tot aquest temps el "reformisme armat" d'ETA: creure que era possible obligar la Monarquia a acceptar el dret d'autodeterminació del poble basc. Res més fals.

Des d'aquesta òptica, els treballadors de Barcelona o Madrid, per exemple, no eren els aliats imprescindibles als quals feia arribar una política solidària, sinó un instrument més en la pugna entre ETA i l'Estat. Així van arribar els HIPERCOR, Vallecas... amb desenes de morts i ferits. No és obvi que els atemptats interessin a l'Estat perquè li permeten enfrontar els treballadors que se senten agredits contra ETA? No ha estat a cop de morts que el PP ha pujat a Euskal Herria com l'escuma?

El cansament d'una política sectària d'ETA que va alimentar la política de l'Estat d'una espiral de repressió va fer arribar a cada poble i racó la tensió i la polarització, la por i l'aïllament de la gent va començar a ocupar un lloc destacat, els silencis van substituir el diàleg i la batalla política en bars, mercats o instituts. I en aquest marc qui va tenir totes les de perdre va ser l'esquerra i el poble. L'estratègia d'ETA menyspreant als treballadors i els pobles de la resta de l'Estat, ha permès al règim -amb la inestimable ajuda del PSOE, IU, CCOO i UGT- anar aïllant la lluita del moviment abertzale, justificant la creixent repressió contra ella, però més enllà, la del poble basc en el seu conjunt. L'Estat ha guanyat suport de masses i el moviment abertzale les ha perdut. Aquest és el veritable balanç.

S'esgota la transició

Aquest era l'escenari que buscava el neofranquista Aznar, que es va creure en condicions de liquidar d'una vegada per sempre la qüestió basca. Va reprimir amb duresa, amb el suport pel PSOE: va tancar Egin i Egunkaria, va il·legalitzar moviments i partits, va empresonar a centenars de militants. Cuevas, president de la CEOE, es mofava de la poca reacció que va es va produir, quan discutien si s'arribaria a dissoldre el Parlament Basc. Va intentar dur-se a Madrid els tresors de la burgesia basca: el BBV -ara BBVA- i Iberdrola. L'alarma va saltar en la burgesia de Neguri: el PNB va començar a radicalitzar-se perquè entenia que Aznar i la Monarquia no respectarien per més temps l'acord històric que preservava el seu espai en el capitalisme espanyol. Aznar va amenaçar amb la presó a Atutxa i al propi Ibarretxe. Per demostrar que anava a per totes serveix la il·legalització de Egunkaria i el processament -incloses tortures- contra el seu director Martxelo Otamendi i sis directius més.

Però la burgesia espanyola i la Monarquia darrera d'Aznar van anar massa lluny. No només sectors de la burgesia basca (amb el PNB i EA) sinó també de la catalana comencen a demanar contenció al centralisme extrem

del règim. Les mobilitzacions populars contra Aznar creixen en tots els terrenys. Les eleccions manifesten aquesta voluntat en sectors populars amb la derrota d'Aznar, però també amb el creixement d'ERC a Catalunya.

Zapatero, des de l'Estat central, necessita també una treva. A més la conjuntura és propícia, doncs els atemptats del 11 de març a Madrid permeten que el Govern desplaci cap a el "terrorisme islàmic" l'atenció sobre el perill terrorista basc. ETA queda en segon pla dels mitjans de comunicació. Tot sembla a punt per què tant a l'Estat com a ETA els convingui un acord.

Perspectives

Una treva o la fi de la lluita armada permetria tornar a posar en el centre el debat polític i recuperar la iniciativa del moviment de masses. Però la discussió central no ha de ser "armes sí, armes no" com a solució màgica. La discussió està en termes de quina política ens serveix per a aconseguir el dret d'autodeterminació d'Euskadi i els altres pobles de l'Estat espanyol.

És necessari un canvi de política per al MLNV, però això no s'albira en la proposta de Batasuna. Sense armes, però amb la mateixa política per a formar un bloc amb el PNB i la burgesia basca, prioritant l'acció institucional a la recerca del reconeixement del dret a l'autodeterminació per la Monarquia, estem de nou en un camí sense sortida.

Certament avui, la política promonàrquica i centralista no només de la dreita espanyola (PP) sinó també del PSOE, la major part d'IU i per descomptat de les direccions de CCOO i UGT, han consolidat un suport de masses contra bascos i catalans que fa difícil pensar en aixecar la solidaritat, però això, igual que no era així fa 25 anys, pot tornar a construir-se.

La solució no és posar el centre en la batalla de les institucions per a aconseguir el dret d'autodeterminació del poble basc, sinó reprendre la lluita de masses. En conseqüència, el primer pas és impulsar un reagrupament d'organitzacions i militants per la unitat dels treballadors i els pobles de l'Estat contra la Monarquia.

Josep Lluís. Barcelona

Dos anys després

Esperant un altre Prestige

El Govern de Rodríguez Zapatero ha assumit amb diligència la seva promesa electoral de retirar les tropes de L'Iraq, amb la mateixa resolució ha decidit paralitzar el transvasament de l'Ebre. També s'ha bolcat en l'esclariment de l'accident del Yak-42, disposat a depurar responsabilitats. Què passa amb el major desastre ecològic d'Europa? Per què amb 'el Prestige' no s'actua amb la mateixa determinació?

Entre els dies 13 i 19 de novembre de 2002 el petrolier 'Prestige' naufraga i posteriorment s'enfonsa a 3.500m de profunditat, provocant una de les majors catàstrofes ecològiques del planeta. No es tracta d'un fet aïllat, les costes de Galiza havien viscut fins a la data un total de sis accidents marítims de greus conseqüències: 'Polycommander' (1970), 'Erkowit' (1973), 'Urquiola' (1976), 'Andros Pàtria' (1979), 'Casón' (1987) i 'Aegan See' (1992). No estem tampoc davant un fet casual. En tres d'aquests accidents, l'administració espanyola apareix com responsable total o parcial. D'altra banda, el 'Prestige' complia amb tots els requisits necessaris per a poder navegar. Què provoca, llavors, aquesta alta sinistralitat?

La catàstrofe del 'Prestige' té el seu origen en l'avaria que sofreix el petrolier el dia 13 de novembre de 2002, encara que no la seva causa. A l'actuació negligent i incompetent de l'administració espanyola -"desorganizada i subdesenvolupada"-, s'ha d'afegir la manca de mitjans per a combatre les marees negres. Però també, l'actual marc jurídic i institucional del tràfic marítim -a nivell estatal, europeu i internacional- que, en estar pensat per a afavorir la lògica capitalista d'obtenció del màxim benefici al mínim cost, contribueix a la degradació del transport marítim de mercaderies perilloses.

Es configura, d'aquesta manera, un "context de risc", que fa àmpliament probable que es tornin a produir noves catàstrofes.

L'experiència viscuda amb 'el Prestige' i l'ascens al poder de Rodríguez Zapatero no han comportat dos anys després cap canvi significatiu, ni a nivell estatal, ni europeu, ni internacional en aquest context.

'Prestige', un problema no resolt

La situació no està actualment superada des dels punts de vista mediambiental, productiu i social, com tampoc ho estan les dramàtiques manques de mitjans tècnics, humans, institucionals i administratius.

Les marees negres constitueixen greus episodis de contaminació a mitjà i llarg termini. Les últimes investigacions realitzades passats quinze anys de la marea negra del "Exxon Valdez" a la costa de Alaska han demostrat que l'impacte segueix present en l'actualitat. En el cas del "Prestige" aquesta situació podria agreujar-se per l'amplitud de la costa afectada, per ser un fuel molt més tòxic i per la gestió negligent i incompetent de la catàstrofe. Dos anys després, com apunten en sengles informes Adegas i Greenpeace, continuen palesos els efectes de la marea negra: existeixen nombrosos punts de les costes gallega i cantàbrica amb un alt grau de contaminació i a molts d'aquests punts segueix arribant chapapote de manera esporàdica, a uns altres de manera contínua (com és el cas de Costa da Morte). I dos anys després es desconeix la quantitat de fuel que conté el "Prestige" en els seus tancs. Mentre Repsol anuncia que s'ha extret tot el fuel que quedava, en un informe elaborat per científics del CIEMAT, del CSIC i de la universitat de Pensylvania (EEUU) s'afirma que encara queden entre 17.000 i 23.000 tones, que podrien provocar noves marees negres. El Govern socialista calla i deixa en mans privades la gestió de l'extracció del fuel.

Les pèrdues productives en els recursos marins són significatives

com a conseqüència de l'impacte de la marea negra. En un informe de la Coordinadora de Confraries danyades pel "Prestige" del passat mes d'octubre, es calculen unes pèrdues acumulades per als anys 2002 i 2003 de 89 milions d'euros (14.640.315.220 de pessetes) i una previsió per al present 2004 d'un descens de gairebé d'un 25%. Novament el Govern de Rodríguez Zapatero opta pel silenci, mentre la Xunta de Galicia recorre a la seva estratègia de sempre, negar l'evidència recorrent a la mentida i a la desinformació. Convé destacar que el descens en el nivell de captures anirà a més en els pròxims anys, com ha estat constatat en altres catàstrofes, amb les conseqüències econòmiques i socials per als mariners, percebeiros, mariscadores, bateiros, rederas i bussejadors.

No s'ha produït en aquests dos anys cap dimissió, cap destitució, per contra, molts dels qui ostentaven càrrecs de responsabilitat durant la catàstrofe del "Prestige" han estat ascendits per l'administració socialista. L'única via a través de la qual podrien ser depurades algunes responsabilitats és la jurídic-penal, encara que de manera molt limitada. El procés obert avança de manera molt lenta a causa de la complexitat del cas i que tot el pes ha recaigut en un jutjat molt petit, mancat en recursos humans i materials. Els principals imputats són l'Administració de l'Estat -en la persona de Lopez Sors- i el capità Mangouras. L'actuació d'aquest últim ha estat valorada per nombrosos experts com a exemplar, per la qual cosa existeixen força dubtes que al final pugui ser condemnat per cap delictes. No obstant això, l'estat és, segons els indicis, el principal responsable de la catàstrofe. Les persones vinculades a la propietat i explotació del buc, la societat Mare Internacional amb seu a Libèria, difícilment podrien ser

responsabilitzades penalment. Finalment, els propietaris del fuel, Mikhail Fridman i el seu soci Marc Rich, amos de Crown Resources filial de Alfa Group, no podran ser imputats en el cas, cosa que posa de manifest la impunitat amb què fan els seus negocis les grans corporacions transnacionals.

La Gestió del Govern del PSOE

Correspon al Govern de Rodríguez Zapatero articular totes aquelles mesures que permetin superar les conseqüències de la catàstrofe ecològica, però, sobretot, aquelles que ajudin a evitar que fets com el del "Prestige" tornin a succeir. La gestió realitzada fins al moment no difereix substancialment de la del govern anterior, amb el matís de que hem passat d'un context de negació de la catàstrofe a un altre d'indiferència, opacitat i falta d'informació. Per a analitzar aquesta gestió, es recorre a l'informe "Nota-Resumen Situación Prestige Segundo Aniversario" publicat pel ministeri de Foment, en el qual es fa un balanç sobre les mesures adoptades fins la data.

Pel que fa a les actuacions mediambientals, res hi ha de diferent al plantejat pel govern de José María Aznar: el Plan Galicia. Es tracta d'un pla d'infraestructures que res té a veure amb la recuperació ambiental que necessita la costa afectada i que, a més: és un pla "fantasma", ha estat dissenyat sense la dotació de les partides pressupostàries

necessàries; repeteix un esquema de desenvolupament basat en el ciment; conté projectes de gran impacte ambiental -per exemple, el port exterior de A Coruña-; no està destinat a la neteja i regeneració del litoral i la majoria de les inversions no es realitzen en les zones més directament afectades. Segueix sense existir, com apunten Adegua i Greenpeace, un pla integral de neteja i recuperació ambiental i econòmica, basat en un estudi exhaustiu de l'impacte provocat pel chapapote i que plantegi mesures concretes de recuperació. Com tampoc s'ha iniciat el procés de tractament de les 75.000 tones de residus recollits a les platges i que es troben emmagatzemats en grans basses en les plantes de Sogaris. A més, com ja s'ha apuntat més amunt, existeixen dubtes més que raonables sobre la gestió de l'extracció del fuel per part de Repsol.

En l'apartat d'actuacions econòmiques, segueixen sent les ajudes i subvencions l'únic recurs del que sembla disposar el Govern socialista per a resoldre l'important impacte que sobre els sectors productius està provocant el descens en el nivell de captures. Repercussions que no han fet més que començar. No s'han plantejat plans de recuperació activa dels sistemes productius marins i les seves espècies comercials i tampoc plans de recuperació

econòmica que permetin la introducció de sectors productius alternatius.

El Govern de Rodríguez Zapatero ha anunciat la creació d'una Subcomissió d'Investigació en el Parlament Espanyol que tindrà com principal objectiu l'avaluació de l'impacte econòmic i ecològic de la catàstrofe, així com dels "mitjans, coordinació i protocols existents". Res es diu sobre les causes de l'accident, quan resulta imprescindible, per a poder plantejar noves solucions, que aquelles siguin analitzades amb rigor.

Pel que fa les actuacions normatives relacionades amb la seguretat marítima: entrada en funcionament del Dispositiu de Separació del Tràfic Marítim de Fisterra i concessió de la condició de Zona Marítima Especialment Sensible a la costa atlàntica europea (ZMES). Altres mesures en curs de tramitació: la retirada de servei i prohibició de l'entrada en ports europeus de petrolers monocasc; l'increment dels límits per danys de contaminació per hidrocarburs o l'aplicació de mesures sancionadores, fins i tot penals, als responsables per acció o negligència de contaminació marina. Cap d'elles hagués impedit un desastre de les dimensions del "Prestige".

Finalment, el Govern socialista ha disposat l'ampliació dels recursos disponibles per a prevenir i plantar cara a episodis de contaminació massiva: nous mitjans marítics, aeris i terrestres. Aquesta mesura no és, de moment, més que una declaració d'intencions, de manera que avui seguim igual que fa dos anys.

Condemnats a repetir l'experiència

La principal conclusió a la qual es pot arribar és, que avui, com fa dos anys, estem condemnats a repetir l'experiència viscuda. Tornem a dependre dels temporals que cada hivern assolen els nostres mars. El "context de risc" gairebé no ha estat modificat perquè no s'han aplicat noves mesures que impedeixin que un altre "Prestige" sigui possible. Durant aquests dos últims anys hem assistit a una successió d'incidents marítics que

NUNCA MÁS!

bé podrien haver acabat en una nova catàstrofe.

Hem vist com malgrat el nou context polític obert amb l'arribada al poder de Rodríguez Zapatero les coses no han canviat res, excepte "el tarannà i el diàleg". Sembla que són "les raons d'estat" les que empenyen als socialistes a tapar tot allò que tingui a veure amb el "Prestige" i les seves conseqüències. Per descomptat, no actuen de la mateixa manera estant en l'oposició que al govern; a l'informe "Llibre Blanc sobre el Prestige" plantejaven tot un seguit de solucions que ara ignoren: bàsicament,

l'articulació d'una política marítima que escometi les reformes necessàries en el marc jurídic i institucional espanyol -per exemple, la reforma de l'administració marítima- i instar a aquestes mateixes reformes a nivell europeu i internacional com a país que posseeix el major índex de sinistralitat del món. Es tracta d'implantar una autèntica política preventiva que limiti el risc i no, únicament, de dotar-se de mitjans per a lluitar contra les mareas negres, d'allunyar els vaixells de la costa, de més inspeccions de bucs o de passar del monocasc al doble casc; d'impedir la impunitat amb la qual les grans corporacions transnacionals operen pels nostres oceans, per les nostres vides.

Ens trobem, com en moltes altres coses que ens afecten al dia a dia, amb l'expressió de les noves polítiques neoliberals que posen en pràctica els diferents estats -el Govern socialista de Rodríguez Zapatero no n'és aliè- i en les quals prevalen els interessos d'uns pocs sobre el benestar de tots. Mentre això no canviï, ens veiem empesos a cridar que estem "Esperant un altre 'Prestige'".

Vítor.

Plataforma Nunca
Máis de Catalunya

nuncamaiscatalunya@yahoo.es

Des dels EUA. República de dretes?

Més Bush

Bush va derrotar per un escàs marge a John Kerry en els col·legis electorals, no obstant això va guanyar el vot conservador per un ampli marge de quatre milions de sufragis a tot el país. Els republicans van augmentar la seva majoria al Congrés, i a onze estats es va votar prohibir el matrimoni gai. Podem concloure que els republicans -i els conservadors socials- van escombrar en les eleccions del 2004, malgrat l'extrema polarització de la població.

Qui en té la culpa?

A qui culpar? Desgraciadament, les primeres conclusions que vénen de l'esquerra que va sostenir la posició de "qualsevol-abans-que-Bush" són les de culpar la població dels EUA. Per exemple, un article del comentarista radical Justin Podur, publicat a ZNet el matí després de les eleccions deia:

"És temps d'admetre algunes coses. Avui la més gran divisió en el món no està entre l'elit dels EUA i el seu poble, o entre l'elit dels EUA i els pobles del món. La divisió està entre el poble nord-americà i la resta del planeta.

"La primera vegada, el 2000, George W. Bush no va resultar electe encara que finalment guanyés... Però amb aquestes eleccions, totes les accions de Bush a l'Afganistan, l'Iraq, Haití, etc., han estat justificades retroactivament per la majoria de el poble nord-americà."

Aquests arguments influencien la gent en general, després que es veiés que el marge de la victòria de Bush va ser molt més ampli que el que van apuntar els pronòstics. El columnista del Nova York Estafis Nicholas Kristoff, per exemple, deia el següent el 3 de novembre: "Els demòcrates van casa per casa venent problemes; els republicans, en canvi, venen valors: Déu, l'ús d'armes, la oposició als gais, etc."

El patriotisme significa no fer-se preguntes

La profecia autocomplida del "mal menor"

Aquestes conclusions es basen en la suposició que la majoria de els nord-americans són incurablement conservadors. I que l'esquerra dels EUA està condemnada, en un futur pròxim, a quedar com una minoria diminuta en un mar de conservadorisme. És sobre aquesta base que l'esquerra va donar suport a Kerry sota la hipòtesi del demòcrata més "elegible".

Les premisses de la política del "mal menor" es basen en la suposició que el màxim que podem esperar als EUA a la eleccions és la d'una versió lleument millor del candidat republicà. La lògica del "mal menor" és una d'aquestes profecies que implica el seu propi compliment, quan la realitat és que cap partit d'esquerra mai va construir una mica per a desafiar el sistema bipartidista.

Les eleccions de 2004 van mostrar, al contrari, que la lògica de l'esquerra, "qualsevol-abans-que-Bush", amb un Kerry -

"elegible" per la seva similitud amb Bush- va fracassar. Va ser així com, en un país on la majoria de la població veu la guerra de l'Iraq com un error (52 per cent segons les últimes enquestes), l'home que va dur al país a aquesta guerra mitjançant falsos pretextos va aconseguir alçar-se amb la victòria.

Utilitzant la mateixa estratègia que abans Al Gore i Bill Clinton, Kerry va abandonar la base tradicional del Partit Demòcrata, apel·lant als oscil·lants votants de classe mitja blanca. Això va implicar que Kerry permetés a Bush definir les bases conceptuals del debat electoral, que en aquest cas va ser la qüestió del "terrorisme internacional". Kerry no va dir ni una paraula en relació als treballadors i el moviment obrer, es va distanciar tot el que va poder de la qüestió del dret a l'avortament i es va oposar totalment al casament gai.

El seu oposició a la guerra de l'Iraq va ser tan condicional, contradictòria i confusa -a partir del fet que ell era un candidat pro-guerra- que va desapropiar l'enorme oportunitat de cristal·litzar en una oposició electoral coherent el sentiment massiu contra la guerra.

L'estratègia dels republicans, per contra, va girar al voltant d'enfortir la seva base electoral conservadora cristiana. Quan Bush va proposar l'any passat la prohibició del matrimoni gai, va pretendre elaborar una estratègia calculada per a donar un sentit als votants socialment conservadors. Així, durant les setmanes finals de la campanya, mentre Bush estava ocupat apuntalant la seva base, Kerry es dedicava a apel·lar a la diminuta fracció de vacil·lants indecisos, que tractaven de decidir entre ell o Bush. Mentre que Al Gore, en les últimes setmanes de la campanya de el 2000, va aconseguir prendre un aire una mica populista, Kerry no va fer cap esforç en aquest sentit.

A causa de l'estratègia de Kerry, l'agenda de Bush va determinar els paràmetres polítics de la campanya. L'agenda dretana de Bush no va enfrontar cap oposició coherent, enlloc d'això, va rebre un feble eco neo-liberal pro-guerra de part de John Kerry.

La responsabilitat de l'esquerra que va recolzar Kerry

Si l'esquerra de "qualsevol-abans-que-Bush" està buscant a un culpable, hauria de començar per mirar-se a si mateixa llargament i críticament, i a la seva pròpia rendició incondicional als peus d'un candidat de dreta com és Kerry. Enlloc de pressionar Kerry per l'esquerra, va dedicar la major part de les seves energies a atacar a Ralph Nader i els qui van intentar construir una alternativa d'esquerra genuïna enfront dels demòcrates.

Fer campanya per Kerry va implicar, tant per al moviment contra la guerra, per als moviments de dones, o dels gais, com per al moviment obrer, l'abandó de qualsevol lluita significativa. Això no va ser només perquè van dedicar tot el seu temps, el seu diners i la seva energia a fer campanya per Kerry, sinó perquè aquestes lluites haurien fet necessari criticar el candidat demòcrata per les seves posicions enfront de la guerra i els altres plantejaments reaccionaris.

Així, aquestes eleccions es va realitzar sense una oposició al status quo republicà, permetent que el fonamental del debat polític continués en els termes de Bush; és a dir, sobre una base dretana.

La consciència de les masses, no obstant això, no és permanent, que mai canvia. Quan existeixen moviments de lluita i una esquerra que parla fort i clar, la consciència de les masses canvia. Aquestes van ser les eleccions de la dècada dels 60 i de principis dels 70, quan l'esquerra va créixer i la consciència de les masses va canviar també a l'esquerra, deixant amplis marges a la lluita pels drets civils i el dret a l'avortament.

A més, la consciència és desigual dins de la població en el seu conjunt. Només una minoria de nord-americans en edat electoral van votar realment per Bush o contra el matrimoni gai. La realitat és que més del 45 per cent dels nord-americans en edat de votar es van quedar a casa. I fins i tot dins dels caps de la gent, en la consciència, solen estar barrejats elements contradictoris. És l'única forma d'explicar, per exemple, l'alt percentatge de gais que va votar per Bush.

Pare, ¿per què ni tu ni cap dels teus amics d'ENRON heu hagut d'anar a la guerra?

Cal una oposició d'esquerra

El que podem concloure dels resultats de les eleccions del 2004 és això: als EUA es necessita desesperadament una oposició d'esquerra, perquè la massa de la població, explotada i oprimida pel sistema, tingui un mitjà de expressió política. Desgraciadament, aquestes eleccions han estat un veritable revés en aquest sentit. La major part de l'esquerra es va esfondrar com a oposició, i el curs polític va derivar cap a la dreta, per totes les raons que hem indicat en aquest article.

Tanmateix, això no significa que la consciència no pugui canviar en l'altre sentit... i probablement més de pressa del que la majoria de la gent pensa. El que podem esperar és que Bush, amb la seva nou "mandat" del vot popular, passada a l'ofensiva. Però com Newt Gingrich fa una dècada, Bush segur que acabarà plantant cara a una oposició.

05/11/04

Sharon Smith. Socialist Worker (diari de la International Socialist Organisation d'EEUU) (Trad. dels editors de Socialisme o Barbàrie i de Tom Lewis)

(ve de la pàgina 13 "El Sí de la CONC a la Constitución Europea")

l'Europa del Capital que és una amenaça pels llocs de treball.

La superació de les fronteres i la planificació de l'economia per al bé general no les faran les burgesies que necessiten dels Estats opressors i de la UE i la seva Constitució per sotmetre a la població europea a la rapinya capitalista, sinó els treballadors en un procés de llibertat per als pobles mitjançant les revolucions, que permetin l'establiment dels Estats Units Socialistes d'Europa.

Drets?

La mateixa Executiva de la CONC reconeix indirectament el caràcter econòmic i neoliberal de la UE i la Constitució quan diu "una aturada en el procés de construcció europea en la mesura que provocaria la continuïtat del Tractat de Niça, que no reconeix la Carta de drets fonamentals, i alhora suposaria el manteniment de les parts menys satisfactòries com són la part III del Tractat" però alhora amaga que aquesta part ocupa 242 pàgines i la part II dels drets només en té 25.

A més del seu minso pes en la Constitució Europea, els drets estan formulats de tal manera que més aviat són declaracions d'intencions que no tenen valor normatiu i queden com enunciats d'inútil protecció social en cas de conculcació d'aquells. Però per si

de cas al final d'aquesta part II es puntualitza diversos cops que s'adaptaran als drets reconeguts en les legislacions estatals. No sabem on veu l'Executiva de la CONC "la força vinculant de la Carta dels Drets Fonamentals" i en canvi no vegi el contrast amb el caràcter imperatiu i sancionador previst en els temes econòmics de la Part III.

La Carta de Drets de la Constitució Europea és com la cel-lofana amb que s'intenta vendre la Constitució Europea a la població. Tots els treballadors saben en que queden les declaracions pomposes de les constitucions. El contingut són els Tractats, que la pròpia CCOO ha criticat en el seu moment. En aquest cas l'embolcall es bastant defectuós i té molts forats, però CCOO pretén que els treballadors es quedin a tota costa amb el paquet sense obrir-lo enganyant-los conscientment.

Conclusió

La declaració de l'executiva de la CONC és un gran frau, menteix i amaga les parts més negatives de la Constitució Europea. En algunes converses, aquests dirigents sindicals han posat aquesta declaració com exemple d'independència política vers IU. Sense entrar aquí en la posició

continuem dient

a la Constitució
Europea

d'IU, aquesta suposada llibertat no és tal sinó una creixent dependència de la burgesia seguint el passos de la socialdemocràcia. En la seva decisió pesen més els futurs ingressos per la presència al Comitè Econòmic i Social que els interessos dels treballadors. El Secretari general de CCOO a Catalunya, Joan Coscubiela, en un article a "La Vanguardia" apostava per votar Sí sense "beneiteries" (beneit: persona simple i crèdula o massa cànvida i fàcil d'enganyar). Considerem que Coscubiela no és cap beneit i pren aquesta posició conforme a la seva col·laboració amb la burgesia, però advertim als afiliats que el que pretén és que votin Sí com a beneits en contra dels seus interessos.

Jaume Quinto

Pots subscriure't a la nostra revista mensual (a escollir versió en castellà o en català) enviant les teves dades a l'apartat de correu i fent l'ingrés per un any al compte corrent: La Caixa 2100- 3459-38-2100220515 (25 euros si te l'hem d'enviar per correu dins de l'Estat espanyol). La subscripció de lliurament en mà és de 17 euros i la podeu fer posant-vos en contacte amb qualsevol militant del grup.

Publicació mensual de Lluita Internacionalista. Dip. legal B-48673-2001
Lluita Internacionalista no es fa responsable de l'opinió expressada en els articles signats.

Aquí ens trobaràs

Ap. Correus 23036 CP - 08080 de Barcelona
Ap. Correus 206 CP- 17080 de Girona
Ap. Correus 92 CP-28320 de Madrid
e-mail: luchaint@telefonica.net
<http://www.li-litci.com>

Lluita Internacionalista és una organització trotskista. El nostre objectiu és la revolució socialista, per acabar amb el capitalisme i construir el socialisme. Impulsem la lluita obrera i jove, i la democràcia obrera. Defensem el dret a l'autodeterminació dels pobles, que és negat per l'Estat Monàrquic, un règim que cal abolir. La nostra lluita és internacionalista: pretenem la reconstrucció de la IV Internacional. Ll és secció simpatitzant de la Lliga Internacional dels Treballadors-Quarta Internacional (LIT-CI).

LI